jääb; nad ajavad siis vana naha, mille alla juba uus kasvanud, seljast maha. Kaheksa päeva pärast vahetavad nad uuesti ülikonda. See riiete vahetamine kordub neli korda. Pärast neljandat kestamist omandab ritsikas juba hariliku tumeda värvi ja tiivad ning alustab selle tõttu oma harilikku muusikat: siiamaani oli ta tumm, sest tal polnud tiibu.

Ritsikad muutuvad väljakannatamataks siis, kui neid väga palju on. Öösi ümber kolades kukuvad nad tihti kõiksuguste roogade ja piima sisse. Siis otsustab inimene nad ära hävitada ja savitab kõik praod, kus nad elavad, kinni.

Nahkhiir.

Ainult õhtu videvikuga tuleb nahkhiir oma peiduurkast välja. Terve päeva magas ta kas mõnes puuõõnes, korstnas ehk tühja maja pööningul, tagumiste jalgadega millestki kinni hoides ja peadpidi alla rippudes. — Eks ole imelik kehaseis!? Nahkhiirel on aga väga mõnus niimoodi kõlkuda, sest sedaviisi on tal väga hõlpus lendu tõusta, kuna tal tiibade ehituse tõttu tasaselt pinnalt võimatu oleks üles lennata. Nahkhiir lendab ainult öösi ehk videvikus: päeval on õhk tema jaoks liiga palav ja päikese kiired mõjuvad ta peale pimestavalt.

Videvikus ilmub määratu hulk kõiksugu loomi oma peidu-urgastest välja, kuna nad päevavalgel ei armasta liikuda. Koid, kes villaseid ja nahkseid asju